

«Wo' ke Mestes aß ke Chrestes,»
 da'ß en ale Bauresproch.
 He'er nach een (soß vergeß d'es)³,
 widderhuol dee sechsmol d'Woch:

«Schirble vun de Brantwäinsklucken,
 d'Schuol vun Affekottenesß,
 owens Karten, muorges Brucken,
 get schlecht Dong⁴, dat aß geweß.»⁵

VII.

*Arte vu Planzen. De Wießel vun de Kulturen.
 Ongeziwer an Ongkraut.*

Wi de Buodem, so' verschidden
 sin och d'Planzen, de' mer hun.
 Wo' de' eng si gär zefriddn,
 sin de' aner iweldrun.

Kar a Wellker gin a liichter,
 ma de Weeß a stäifer Scholl.
 Ko'hl e Geescht de' ma' Gesiichter¹,
 stinn se net a fetter Moll.

De'f a grönneg wellt de Lisär,
 Fest an de'f de Stekle' stohn.
 Nohe Sten a Lehm aß Misär
 fir de' zwe'n, dat kann net gohn.

Le'flech blo, aß wi den Himmel,
 ble't de Flues am dompe Steck;
 awer d'Wirk mam Määsch a Fimmel
 huet am fetten nömme Gleck.

D'Gromper, de' een och alt nennen
 kann dat zwet, dat wuohlfelt Bro't,
 si gere't bal allenennen,
 wo' s'am völl'ge Buodem ro'ht.